

Kas manu tautu dara stipru.

Es dzīvoju Latvijā. Šī ir mana valsts un mana dzimtene. Šeit ir viss, ko es vēlos: zaļi meži, tīrs gaiss, dzidrs ūdens un labi cilvēki.

Mana dzimtā valoda ir latviešu valoda. Manuprāt, tā ir skanīgākā valoda visā pasaulē. Latviešu valoda ir pārdzīvojusi grūtus laikus, bet joprojām dzīvo un plaukst, ja vien paši pratīsim to nosargāt. Tauta ar savu valodu ir arī tad, ja tā ir nabaga, puspaēdusi vai slima. Mūsu valoda ir valsts valoda, kas dod spēku savai tautai. Lai tā pastāvētu, ir jāievēro valodas kultūra ikdienā un svētkos, jāciena un jāmīla sava valoda. Tikai tā valoda būs stipra, un būs stipra arī tauta.

Bez savas valodas tautai ir vajadzīga brīvība. Latviešu tauta neskaitāmās smagās cīņās ir izcīnījusi savu neatkarību. Vairākas reizes tuvākas un tālākas kaimiņu valstis iekaroja mūsu zemi, tomēr viņiem neizdevās to paturēt. Tauta cieta lielus zaudējumus gadu simteņu ilgajās cīņās, bet nepadevās. Latvieši bija un ir stipri savā garā, lai nosargātu savu zemi. Es esmu lepna būt latviete. Man ir liels gods būt daļai no šīs tautas, tās vēstures un šodienas.

Tautu stipru dara arī tās kultūra. Viss, ko cilvēki radījuši ar savu fizisko uz garīgo darbu. Mums, Latvijas cilvēkiem, ir, ar ko lepoties! Mūsu dzejnieki, rakstnieki, komponisti, sportisti un citu nozaru darbinieki nes Latvijas vārdu pasaulē. Arī es gribu būt viena no tiem daudzajiem jauniešiem, kas savu tautu dara stipru ar savu personību, darbu un tēvzemes mīlestību.

Lai arī mana tauta nav liela, un zeme, kur dzīvojam, neaizņem lielus plašumus, tā ir mana Latvija, kas man un citiem dod spēku:

„ Nav mums kalnu grēdu augstu.
Nav mums aizas dziļum dziļās.
Mums ir latvju dainas austas.
Mums ir Rainis-Aspazija,
Lāčplēsis ar lāča spēku.
Sprīdītis ar sirdi cēlu. ”

/G. Ristameca/

Lueta Siliņa (5.a klase)
Skolotāja I.Ozoliņa
Valmieras Pārgaujas sākumskola